ЕБІҐЕЙЛ ОУЕН

Тіні правлять усім

ДОМІНІОНИ. КНИГА ТРЕТЯ

ЕБІҐЕЙЛ ОУЕН

Тіні правлять усім

The Shadows Rule All

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: The Shadows Rule All, Abigail Owen.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Похований живцем

Ревен

Я вириваю себе зі спогаду.

Сім пекел. Не можу повірити, що я це знайшов.

Я шукав бодай якийсь спогад про те, де може бути книга, книга Ейдолона, в яку кожне його втілення записувало подробиці свого правління й настанови наступному.

Її я не знайшов, але те, що я щойно побачив… це відомості, яких у нас раніше не було.

А саме подія, що розколола Ейдолона на всі його Тіні й штовхнула його на непохитний, безжальний шлях руйнування, щоб скасувати зроблене Ешею. Тисяча років марної гнійної помсти й незадоволеної потреби визволити матір, а почалося все з одного жахливого вчинку.

Вчинку, який я щойно бачив так, ніби сам був там, ніби переживав його. Ніби це *мій* спогад.

Мабуть, у якомусь викривленому сенсі він і є мій. Був моїм.

Я мушу розповісти Мерен.

Вибиратися з глибин Ейдолонового розуму, куди я проліз, це як видряпуватися з могили. Я цілу вічність добирався сюди,

і тиск глибини наростав із кожним кроком, на який я повільно просочувався вглиб, а тепер я змушую себе вибиратися назад так само повільно.

Він не може дізнатися, що я бачив, що я відкрив.

Хай я й замкнений у ньому, але, хай мені грець, я не сидів, склавши руки над своїм буттям.

Ні, я шукав. Спершу спосіб убити цього покидька зсередини. Але, намагаючись це зробити, я натрапив на спогад, глибоко замкнений у королі. Спогад із його першого життя. Простий: як він уперше скуштував шоколад. Але я замислився, чи немає інших. Відтоді я викопую спогади… і це щойно окупилося чистим золотом.

Тепер я знаю, проти чого ми стоїмо.

— *Мерен*. — Я посилаю їй цю думку, щойно вважаю, що це безпечно, і напружуюся, на випадок якщо Ейдолон почув.

Я досі часом відчуваю її. На *це* Ейдолон не розраховував. Відчуття слабке. Воно то з'являється, то зникає, це відчуття її. Коли воно приходить, ми час від часу можемо говорити через наш зв'язок, і ці миті дають мені сили, щоб триматися далі. А щоразу, коли вона знову зникає, мене ледь не поглинає жах, що вона більше не повернеться.

— *Мерен*.

Нічого.

— *Принцесо, поговори зі мною*. — Вона водночас ненавидить і любить, коли я так її називаю. Я на це й розраховую. Від сильніших емоцій зв'язок, здається, стає чіткішим.

Досі нічого.

Минає, здається, ціла вічність, і я пробую знову.

— *Мерен*?

Мені *треба* почути її голос. Знати, що з нею все гаразд.

Натомість у відповідь я отримую лише тишу.

Порожнеча тут така цілковита, що, здається, я ніколи до неї не звикну. Не після століть існування з іншими Тінями, спершу замкненими разом зі мною в Ейдолоні, мов жахливі брати й сестри, а потім, коли мене скинули й я став молодшою версією короля, років, які я провів, тримаючи ці самі Тіні в клітці в собі.

Вони ніколи не замовкали.

Але тепер вони не зі мною і не з королем. Тепер їхня посудина Мерен. Я віддав їх їй, силоміць нав'язав їх, прирік власну пару на муки від голосів Тіней, від їхньої мерзоти, що отрутою сидить у ній.

Хай богині мені пробачать.

Щоразу, коли вона замовкає, у мені здіймається жах, мов завірюха з льоду й вогню. Я боюся, що Тіні, які я їй віддав, зрештою її вб'ють.

Але вона сильна. Вона витримає.

— *Мерен*. — Хай тільки вона мене почує.

Раптом її душа вривається в мою через зв'язок, який ми скували між собою магією, обрядом і коханням.

— *Ревене. Дякувати Матері-богині*. — Її голос долинає уривками, то гучнішає, то згасає, але я вловлюю слова. Я вловлюю звук, чудовий хрипкуватий дотик до моїх чуттів. Полегшення від того, що я знову її чую, схоже на чисту воду після блукань пустелею зі спраглим горлом.

Під її майже нестямним тоном відлунює її власне полегшення.

— *Де ти був*? — питає вона. Точніше, вимагає, що дуже на неї схоже. — *Чому я не могла…*

— *Я знайшов дещо важливе*.

Тиша. Чи вона почула? Вона знає, що я намагаюся зробити. Вона б'ється з ним там, назовні. Я б'юся з ним тут, усередині.

Хотів би я бачити її обличчя. Торкнутися її.

— Що… *знайшов*?

Тепер до мене долітає лише кілька слів.

— *Я побачив, чому він усе це робить.*

Зрада його пари, його розколювання, його мати…

Останнє, що мені потрібно, це розуміти Ейдолона, співчувати йому. Але якби Мерен вчинила таке зі мною, якби так мене зрадила, не знаю, що я зробив би.

— *Ревене…* — Я вловлюю це єдине, ледь чутне слово. Моє ім'я на її вустах.

Невже вона мене не почула?

— *Мерен…*

— *Я кохаю тебе.*

Від цих трьох чітких, дзвінких слів усе моє єство розширюється. Слів, які вона часто мені посилає, вливаючи в наш зв'язок своє кохання до мене, підживлюючи мене своєю силою.

— *Мерен*?

Вона не відповідає. Проте я досі її відчуваю. Вона вся тепло й світло, а ще шорстка, як пісок, яким вона орудує, точнісінько як вона сама. Вона досі тут, зі мною.

— *Принцесо… ти мене почула*?

— *Тобі конче треба було поліз*ти *копирсатися в нашому минулому*. — Голос Ейдолона, грубіша версія мого власного, відлунює довкола мене в порожнечі.

Лють, сира й гаряча, мов тавро, пече мені серце.

— *І добре, що поліз. Ти справді віриш, що все, що ти робив століттями, було виправдано.*

— *Щоб повернути богинь у світ? Це варте будь-якої жертви.*

Святі пекла, він зайшов так далеко, лють і єдина мета заслiплюють його до всього іншого так, що аж мороз іде по шкірі.

Ось чому я забрав решту його Тіней, коли вперше від нього втік. Щоб зупинити його.

— *А тепер ти ще й зв'язався з перевтіленням Еші*, — тепер уже звинувачує він.

Якщо порожнеча може похолонути, то вона холоне. Він знає, що Мерен і є перевтіленням Еші? Він ішов за мною? Дивився цей спогад разом зі мною? Неможливо не помітити, що давні близнючки виглядали точнісінько як Мерен та її сестра Табра.

Доля з нами геть усе наплутала.

Точніше, Ейдолон і Еша наплутали.

Усі знають, як має працювати зв'язок пари. Щойно обряд завершено, пари знаходитимуть одне одного в кожному житті, в якому народжуються, хай то будуть небеса Алюзіан, одне із семи пекел чи інше життя в Нові.

Але Ейдолон ніколи не вмирав цілком. Помирали лише шматки його, його Тіні, розкидані крізь час, мов пелюстки, які одну за одною обривають із квітки.

Еша померла, а він лишився частково безсмертним.

Холод починає пекти, бо гнів Ейдолона зростає.

— *Ти вперто борешся зі мною, хоча мав би стояти поруч зі мною. Особливо після того, як побачив, що вона зробила з нами в попередньому житті.*

— *Мерен така сама Еша, як я ти. Уже ні.* — Може, я й почав своє існування як шматок душі мого творця, але тепер я це я. Після того як мене скинули, я став самостійною людиною, з власним життям, душею, розумом, досвідом і цілями. І я став ворогом Ейдолона.

— *Якщо ти в це віриш, ти для мене ще небезпечніший, ніж я думав*, — розмірковує він. Тоді його голос стає гострим, як бритва. — *А отже, ти не лишаєш мені вибору.*

Опора зникає з-під мене.
А за цим приходить біль.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/the-shadows-rule-all/